

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 11. august 2008
Kontor: Retsstillings og Internationalt kt.
J.nr.: 2008-16201-86
Sagsbeh.: Iho
Fil-navn: Svar SUU spm. 462

Besvarelse af spørgsmål nr. 462 (Alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 30. juni 2008.

Spørgsmål 462:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 16. juni 2008 fra Merete Sørensen og Jens H. Bech vedrørende interferonbehandling af hæmagioner – spastisk lammelse i benene, jf. SUU alm. del – bilag 446."

Svar:

I den pågældende henvendelse rejses kritik af lægemiddelskadeordningens ikrafttrædelsesregler og patientforsikringsordningens forældelsesregler.

Indledningsvis bemærkes, at Folketinget ved lov har placeret kompetencen til at træffe endelig administrativ afgørelse om erstatning efter lægemiddelskadeordningen til Lægemiddelskadeankenævnet med mulighed for at indbringe sagen for domstolene for en endelig fortolkning af lovgivningen. Jeg har således ingen mulighed for at gå nærmere ind i konkrete erstatningssager. Patientforsikringens afgørelser om erstatning efter lægemiddelskadeordningen og patientforsikringsordningen kan indbringes for Lægemiddelskadeankenævnet henholdsvis Patientskadeankenævnet, såfremt en part i en sag finder, at Patientforsikringens afgørelse ikke er i overensstemmelse med lovgivningen.

Med lægemiddelskadeloven blev der indført en ordning, der dækkede lægemiddelområdet bredt og sikrede patienter en lettere adgang til at opnå erstatning end efter produktansvarsloven. Loven blev efter sædvanlig lovgivningsmæssig praksis ikke tillagt tilbagevirkende kraft.

Ifølge loven er tidspunktet for udlevering af det skadevoldende lægemiddel afgørende for, hvorvidt en lægemiddelskade kan henføres under lægemiddelskadeloven (nu lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet), jf. lægemiddelskadelovens § 23. Bestemmelsen har følgende ordlyd: "Loven træder i kraft den 1. januar 1996. Loven gælder ikke, såfremt det lægemiddel, der har forvoldt skaden, er udleveret til skadelidte inden lovens ikrafttræden."

Det er naturligvis beklageligt, hvis behandling af jordbærmærker (hæmagioner) har medført bivirkninger i form af f.eks. spastisk lammelse. For nærmere oplysninger om anvendelse af interferon henviser jeg til mit svar af 18. februar 2008 på spørgsmål S 409. Derfor er jeg også glad for, at vi nu har en erstatningsordning, der sikrer patienter lettere adgang til at opnå erstatning end der var tilfældet før ordningens indførelse.

Jeg finder dog ikke grundlag for at forskelsbehandle mellem børn, der er behandlet for jordbærmærker med interferon henholdsvis patienter, der er behandlet med andre lægemidler inden lægemiddelskadeordningens ikrafttræden.

I overensstemmelse med retstilstanden for lægemiddelskadeordningens indførelse henvises til muligheden for at søge erstatning efter produktansvarsloven via det almindelige domstolssystem.

For så vidt angår de fastsatte frister for at anmelde en skade efter patientforsikringsordningen henvises til, at det ved behandlingen af lovforslaget om indførelse af patientforsikringsordningen bl.a. af hensyn til muligheden for at undersøge grundlaget for erstatningssagerne blev fundet nødvendigt at fastsætte en forældelsesfrist.

Fristen blev først fastsat til 5 år fra skaden er forårsaget, hvilket svarede til dansk rets almindelige forældelsesfrist. I forbindelse med, at man i 2007 forkortede den almindelige forældelsesfrist til 3 år, blev også fristen for at anmelde et erstatningskrav efter patientforsikringsordningen forkortet til 3 år - også svarende til anmeldelsesfristen for erstatningskrav efter lægemiddelskadeordningen. Denne frist er ikke absolut, men løber alternativt fra det tidspunkt patienten er blevet eller burde være blevet vidende om skaden. Patienter afskæres dog fra at rejse erstatningskrav senere end 10 år efter, skaden er forårsaget - hvilket svarer til det tidsrum, hvor lægerne har pligt til at opbevare journaler.

Jeg mener at de hensyn, der ligger bag Folketingets fastsættelse af fristen i klage- og erstatningslovens § 59 fortsat gør sig gældende. Derfor finder jeg ikke på det foreliggende grundlag for at ændre disse regler.